ה'ל לרבין, ב') [ערכין
יג.], ג') [ע"א ד"ה כי
מעיינתן, ד') [לא נמצא שם

וע׳ בערכין לג. ואולי על זה כוונו תוס' וכן הרא"ש בסוגיא דהכא סימן ז],

ה) ול"ל בפ׳ בתרת (דף

קי:)ז,

תורה אור השלם

ו. כל הערים אשר תתנו

עיר אָתְהָן הְאַת מְּנְרַשִּׁיהָן: במרבר לה ז 2. כִּי זָה שְׁנְתִּים הְּרְעָב בְּבֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חָמֵש שָׁנִים אֲשָׁר אֵין חָרִיש שָׁנִים אֲשָׁר אֵין חָרִיש וְקָצִיר: בראשית מה ו

הגהות הב"ח

(**ה)** תום' ד"ה האי וכו' לא דק הוא דמה:

רבינו חננאל (המשך)

מה שבידו מן השנתים של כל מאה ויוציא

בשבועות והנותרות שלא שלמו לשבוע הן שני

. השבוע של שמיטה וזה

שאומר לישאליה לתנא

שאומו לישאליה להנג דסדר עולם וליפוק כללי ביובלי ופרטי בשבועי

יידע כמה בשבוע ל) ויש

לישייליה לספרא כמה

דבמולאי

בא"ד

בא"ד סביעית חרב מירוץ:

לא דק

לד א עי׳ במיי׳ פ״י מהל׳ ובכ״מ שם:

רבינו חננאל הרי צ"ט ואלו הן פרטיו וסימן מ"ח עיר. וכן אם . הסופר בפרטותיו ישאל לתנא כמה פרטותיו יאמר לו צ"ט יפחות מהן . מ״ח נשארו נ״א ואלו תוספאה ספרא חסירה: וסוגיין דשמעתין הוא כי שניהם לא התנא ולא הסופר אינן טועין לא ראלפיח ולא רמאוח אלא מאז דלא ידע כמה שני מאן זיגא יוע כמוז שני בשבוע לישאליה להאי תנא דסדר עולם דתני בתוספתא בסוף מסכת שחיטת קדשים ובתלמוד ארץ ישראל במגילה סוף . פ״א משנברא העולם עד פייא משנבו א העולם עו שיצאו ישראל ממצרים אלפים ותמ״ח שנים. ומאהל מועד שבמדבר ושבגלגל י"ד שנה בשילה ש"ע שנה חסר אחת שע שנה חום אחות בנוב וגבעון נ״ב שנה בבית העולמים ת״י שנה לבית ראשון ות״כ שנה לבית האחרון ויש אומרים דהאי תנא הוא דסדר עולם דתני במס׳ קדושין בסוף פ״א (דף מ ע״ב) בשנת ס״א ליציאת מצרים עשו שמיטה ובשנת ק"ג בתלמוד ערכין (דף יב ע"ב) י"ז יובלות מנו ישראל משנכנסו לארץ עד שיצאו הרי תת"נ וז' שכיבשו וז׳ שחלקו ומ׳ במדבר ואלפיים ותמ״ח נמצא משנברא העולם עד שחרב הבית בראשונה נגלו ישראל שלשת אלפים ושנ"ב שנה ויש מי שאומר כי שבע שכיבשו שאומר כי שבע שכיבשו וז' שחלקו בכלל תת"נ שנה הן דקיי"ל ג' של"ח חרב הבית ולא משכחת לה אלא אם משכחת לה אלא אם תחשוב ז' שכיבשו וז' שחלקו מכלל תת"ג שנה שהן י״ז יובלות יפילם משני הבריאה והשנים מכל מאה והשנים שאינן . עולות למאה יוסיף עליהן

האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע קאי נמפי חדא שתא כו'. מתוך פירוש רש"י משמע שרולה לפרש דמולאי שביעית היה כשחרב הבית בשניה כלומר שנה שמתחלת שמטה לחזור והבית חרב

בשנת ת״ך לבניינו ולפי שכבר יצא רוב השנה אין התנא המונה שני

לפני אידיהן פרק ראשון עבודה זרה

ארבעים ושמונה עיר ואי מעי ספרא נשייליה

לתנא כמה קתני וניבצר מינייהו ארבעים

ושמונה ומשכח ליה לחומריה וסימניך

ספרא בצירא תנא תוספאה אמר רב הונא

בריה דרב יהושע האי מאן דלא ידע כמה

שני בשבוע הוא עומד נימפי חד שתא ונחשוב כללי ביובלי ופרטי בשבועי

ונשקל ממאה תרי ונשדי אפרטי ונחשובינהו

לפרמי בשבועי וידע כמה שני בשבוע

וסימניך 2כי זה שנתים הרעב בקרב

הארץ אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות

לחורבן הבית אם יאמר לך אדם קח

שדה שוה אלף דינרים בדינר אחד לא

תקח במתניתא תנא אחר ארבעת אלפים

ומאתים ושלשים ואחת שנה לבריאת עולם

אם יאמר לך אדם קח לך שדה שוה אלף

דינרים בדינר אחד אל תקח מאי בינייהו

איכא בינייהו תלת שנין דמתניתא מפיא

תלת שני ההוא שמרא דהוה כתיב ביה

החורבן מונה אותה אלא מתחיל משנה של אחריה שהיא שניה של שמיטה לפיכך יש להוסיף שנה אחת על מנין שנות התנא ועוד פירש דבערכין (דף יב:) פריך לר' יהודה ביתא כמה קם ת״ך פש להו תמני שני לארבע מאה משום יובלי שדינהו אעשרים הוו להו כ״ח אשתכח דגשנת שמטה חרב ומסיק הנך שית שנין עד דסליק עזרא ומקדים דלא מני שמיטות לא קה חשיב השתכח דבעשרים שנין ותרתין ליובל חריב והיא מולאי שביעית ונראה דאגב חורפיה לא דה הוא (א) מה שפירש דבשנת ת"ך חרב הבית אין זה כי אם תכ"א כדמוכח הסוגיא בהדיא בערכין (שם) ועוד קשיא מה שפירש דבערכין פריך לר׳ יהודה ליתא דלא פריך אלא לרבנן ואילו לר' יהודה ניחא והכי איתא התם בפ' שני דערכין מולאי שביעית בשניה מי משכחת לה מכדי ביתא כמה קם ת"ך פירוש מלבד שנת החורבן ארבע מאה תמניא יובלי פירוש

כדרבנן ועשרים שנין אשתכח בשנת

שמטה חריב פי׳ בשנת עשרים ואחת ואית ספרים דגרסי בשית בשבוע חריב וקאי אשנת ת"ך דאיירי ביה ומשני הא מני רבי יהודה היא דאמר שנת חמשים עולה לכאן ולכאן פש תמניא מתמניא יובלי וכ׳ שנין הרי עשרים ושמנה ובשנת תכ״ה חרב הבית השתכח דבמולאי שביעית חרב (ב) ולאותו תירוץ דעזרא דשית שנין שפ״ה שנויא אחרינא הוא דמסיק רב אשי ליישב אף לרבנן דשית שנין עד דסליק עזרא לא קא חשיב אם כן הוו להו תמני יובלי וארבע עשרה שנה ושנת ארבע מאות ועשרים ואחת שאחריה חרב הבית אשתכח דבמולאי שביעית חרב אלמא מוכח בהדיא דבשנת ארבע מאות ועשרים ואחת חרב הבית לכך נראה שחזר בו רש"י ממה שפירש כאן בפירושיו מלשם בערכין כמו שפירשתי וגם רשב"ם אומר דודאי בשנת תכ"א חרב הבית והאי דקאמר נטפי חדא שתא היינו לפי שאין התנא מונה שנת כ"א עם שנות חורבן אלא בהדי דקם ביתא ולפי זה מתישבת הסוגיה בערכין כמו שפירש אכן קשיה שמונה שנת תכ"א משנות בנין ובכל דוכתה לה מנינן אלה ח"כ והכי נמי אמר לעיל מלכות פרס ל"ד מלכות יון ק"פ מלכות בית

חשמונאי ק"ג מלכות בית הורדום ק"ג והם שלמו לשנת מ"כ אבל שנת תכ"א היא משני החורבן ועוד קשיא כי לפי זה יהיה שקר מה שנהוג בפי העולם לומר קע"ב אחר החורבן נשלמו ארבעת אלפים ולא היה להם לומר אלא קע"א למנין החנא שמונה תכ"א בבנין . ועוד דכל סוגי׳ ההלכה לעיל ניטפי ארבעין ותמני הכל לפי אותו דרך שבתחלת המנין לא נמנה כי אם ת״ך וכן בסמוך דקאמר מתני טפיה שלש שנים ואם קם תכ"א לא טפיא אלא שתי שנים ועוד הקשה ר"ת בין לפירוש זה בין לפירוש ראשון דקאמר וסימניך כי זה שנחים דקאי אנשקול מכל מאה תרתי ונותן סימן לעשות כרבי יהודה ולא כרבנן ואין זה כשאר סימני ההלכה דקיימי אנטפי ואניבצר ולא היה לו להניח סימן כי אם אנטפי חדא שתא וה"מ לאתויי נקי יהיה לביתו שנה אחת (דברים כד) לכך נראה לר"ת כגי" ר"ח האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע ניבצר חרחין שנין או ניטפי חמש שנין ונחשוב כללי ביובלי ופרטי בשבועי וסימניך כי זה שנחים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקניר ולא קאי כלל אשנים דאחר חורבן אלא אמנין מלכות יונים שהתחלת מלכותם לפשוט בעולם בשנת מ״א לבנין הבית שהרי מלכות פרס ל״ד בפני הבית ויונים מלכו שש שנים שלא פשטה מלכותם דלא חשיב הרי ארבעים ובשנת מ״א התחילו למנות למלכותם ואם כן שנה שלישית למלכותם היא שנת ארבעים ושלש לבנין בית וההיא שנה ראשונה של שמטה לרבי יהודה דבתחלת הבנין התחילו למנות השמיטין ולה"ק דהבא לידע שנות השמטה יפחות ממניינם שתי שנים ומתחיל שמטה למנות או תוסיף חמש שנים על מניינם ויהיה הדבר מכוון והשתא ניחא שכל הפסוק הוא סימן לתוספת ולפחת ופסק רבינו ברוך בספר התרומה דהלכה כרבי יהודה דאמר שנת חמשים עולה לכאן ולכאן ואע"ג די דבערכין (דף יב) ובפ"ק דראש השנה (דף ט. ושם) קאמר לאפוקי מדרבי יהודה מ"מ כך הלכה דכה"ג אשכחנא יי פ"ק דכתובות (דף י) דקאמר לאפוקי מדרשב"ג דאמר כתובה דאורייתא אע"ג דהלכה דכתובה דאורייתא ובפ"ק דכתובות הארכתי ובתוספות רבינו יהודה נמי משמע דהלכה כרבי יהודה שמחשב בהם שנת שמטה שבזמן הזה מ"ט שנה לכל יובל וכך פירש לפרש"י בשמעתין שבשנת ת"ך התחילה שמטה לחזור וקע"ב לאחר חורבן נשלמו ד' אלפים והוסיף עליהם שנת מ"ך והרי קע"ג ואלף חמישי כולו וט"ו של ששי הרי אלף וקפ״ח הולא האלף וק״נ ביובלי ונשקול מכל מאה חרתי הרי כ״ג שנים שעלה יתרון היובלות שיהא על ל״ח שנה שנשארו מן האלף וק״נ ועולה ס"א הנ"ו הם ז' ז' נשארו ה' שנים הרי לפי זה שנת י"א לאלף ששי התחלת שמטה לחזור ולפי' רשב"ם שפירש דבשנת תכ"א חרב הבית והיא היתה תחלת שמטה לא התחילה שמטה לחזור עד שנת י"ב לפרט וכן לפר"ת ולא וחשוב ג' מאות ופ' שנה בפני הבית התחילה מלכות יונים וקע"ב לאחר חורבן נשלמו ארבעת אלפים הרי תקנ"ב פחות מהם ב' שנים כדקאמר בציר תרי שני והיו תק"נ וכל אלף חמישי וט"ו שנים מן הששי הרי ט"ו מאות וששים וחמש שנים הי"ד מאות הולכים בו' ז' נשארו קס"ה הק"מ הולכים בו' ז' ונשארו כ"ה והם ד' שנים אחר שביעיות הרי בשנת שתים עשרה לאלף ששי התחילה שמעה: לאחר ארבעת אלפים ורל"א. היינו דאמר בחלק (סנהדרין דף 11:) אמר ליה אליהו לרב יהודה לא פחות עלמא מפ״ה יובלות וביובל אחרון בן דוד בא א״ל בתחילתו או בסופו אמר ליה איני יודע וארבע אלפים ומאתים הם פ"ד יובלות וקאמר הכא כשיעבור רוב יובל אחרון יבא והתם מסיק רב אשי עד הכא לא תסכי ליה מכאן ואילך סכי ליה:

ארבעים ושמונה עיר. בערי הלוים כתיב: האי מאן דלא ידע בכמה שני בשבוע. קאי למנין סדר שמיטות שהיו ישראל מונין והולכין בפני הבית דקי"ל שביעית בומן הוה נהגא ואפי׳ א לר"מ דאמר בומן שאתה משמט קרקע אתה משמט כספים מודה הוא דמדרבנן נהגא

בפ׳ השולח גט (גיטין דף לו.) ובמשקין בית השלחין (מו"ק דף ב:): נטפי חדה שחה. על שנין דמחורבן ועד שנה שהוא עומד בה מהאי טעמא דתניא (תענית דף כט.) מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייב כשחרב הבית בראשונה מולאי שבת היה ומולאי שביעית היתה ותשעה באב היה וכו בשניה אלמא שתא דחורבן אתחלתא דשמטה למהדר הוות ומאן דמני לשני חורבן לא מני לההיא שתא בהדי שני דחורבן אלא בהדי שני דקם ביתא הואיל ונפק ליה רובא בט׳ באב הלכך מאן דבעי לממני שמטה לוספה לשנת חורבן על מנין שני דבתר חורבן: ונחשב כללי. המאות ביובלי שתי יובלות למאה לקצר מניינו: ונשקול מכל מאה סרמי ונישדי אפרטי. כר׳ יהודה דאמר (ר״ה דף ט.) שנת חמשים עולה לכאן ולכאן היא שנת יובל והיא שנת תחלת השמטה הבאה ונמנית לראש יובל הבא דאי כרבנן הא אמרי שנת חמשים היא

שנת יובל היא שנת חמשים ובחמשים ואחת מתחיל מנין יובל הבא נמנאת שנה מתוספת על סדר השמטה לכל יובל ולרבי יהודה משהתחילו למנות השמיטין לא זו הסדר משבע שנים לז׳ שנים: וסימן. דלא תעביד כרבנן אלא כר׳ יהודה למשקל חרחי שני מכל מאה כי זה שנתים. ובמסכת ערכין (דף יב:) פרכינן לר' יהודה חורבן בית שני במולאי שביעית מי משכחת ליה מכדי בית שני כמה קם ארבע מאות ועשרים פש ליה תמני שני לארבע מאה דיובלי שדינהו אעשרים הרי עשרים ושמונה אשתכח דבשנת השמטה חרב ומשנינום הנך שית שנין עד דסליק עזרא ומקדיש לא מנו שמיטין הלכך דל מנייהו שית שני קמייתה השתכח דבעשרין ותרתי ליובל חרב והיא מולאי שביעית: אל סקח. שהיא קך הגאולה ותקבך להר הקודש לנחלת אבותיך ולמה תפסיד הדינר: דמסניסא טפיא סלס שנין. לחשבון הברייתה מושך הגלות שלש שנים יותר דהמרינן לעילם אחר קע"ב שנים לאחר חורבן נשלמו ארבע אלפים הוסיף עליהם רל"א דקתני בברייתא הרי הקץ לאחר ת"ג לחורבן ורבי חנינא מ' קאמר. כשאמר רבי חנינא למילתיה עדיין לא עברו מ' לחורבן:

שנין קא חשיב וליבציר מינייהו תרתי שנין או יוסיף חמש שנין עלייהו. וליפקינן בשבועי וידע בכמה שני בשבוע קאי וסימן כי זה שנתים הרעב כבר יצאו סימז לפחיתה אמר ר' חנינא אחר ת' שנה לחרכז הכית השני בשנת ד' אלפים ליצירה (נ״ב חסר) קע״ב שתבוא שנת ת' שנה לחרבן הבית היא שנת ד' אלפים

א) עי' בתוס' כאן ד"ה האי

ירכ״ח לבריאת עולם וזו

הברייתא דתני ד' אלפים ירל"א לבריאת עולם הנה

שלש שנים בין רכ״ח לרל״א ופשוטה היא: